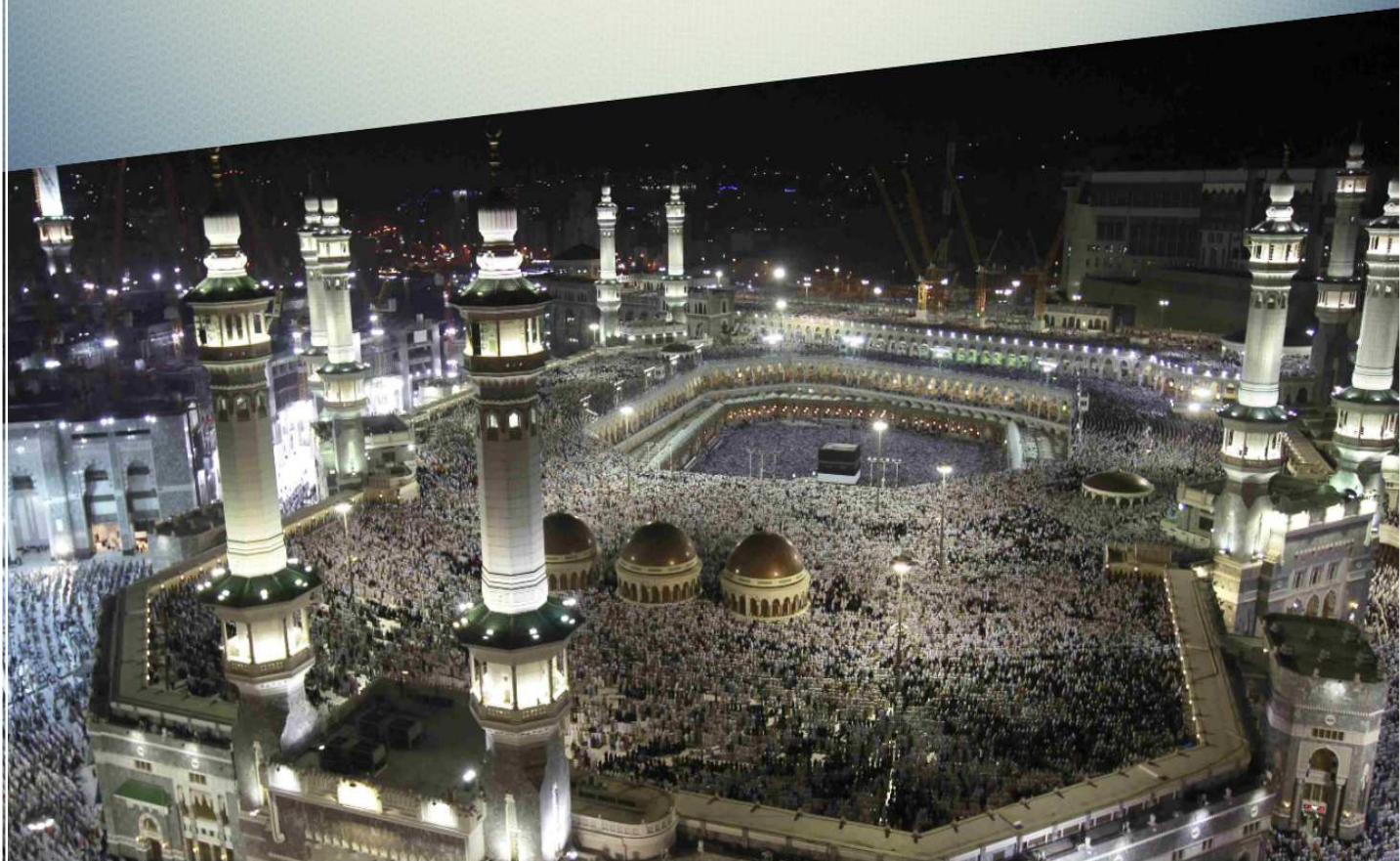

Vlera e dhjetë ditëve të Dhul-Hixhes

Autor: Shejkh Salih el-Feuzan

Vlera e dhjetë ditëve të Dhul-Hixhes

Të gjitha lavditë i takojnë Allahut, lëvdata dhe shpëtimi i Allahut qoftë mbi robin e tij, të Dërguarin e Tij, Pejgamberin tonë, Muhamedin, dhe mbi familjen e tij, si dhe mbi të gjithë shokët e tij.

Më tej:

Me të vërtetë ne gjendemi para dyerve të ditëve të begatshme, ato janë dhjetë ditët (e muajit) Dhul-Hixheh, të cilave Allahu - *i Patëmeta e i Lartësuar* – ua ngriti vlerën, dhe vendosi në to mirësi të shumta për robërit e Tij. Nuk ka dyshim se jeta e muslimanit e gjitha është mirësi, nëse e shfrytëzon atë në adhurimin e Allahut dhe në punë të mira. E tëra është mirësi që në kohën kur arrin pjekurinë e deri kur Allahu ia merr shpirtin, nëse Allahu i jep sukses që t'i shfrytëzoj ditët e jetës së tij në punë të mira me të cilat e përgatit ahiretin e tij.

Kështu që, ai që e ruan dynjanë e tij duke iu bindur Allahut, Allahu ia ruan ahiretin e tij, dhe atë që ai e ka punuar e gjen të ruajtur dhe të shumëfishuar tek Allahu - *i Gjithëfuqishëm dhe i Madhërishëm*. Dhe atij që i humbet feja e tij, i humbet ahireti i tij, pra e ka humbur dynjanë edhe ahiretin, dhe kjo është humbja e qartë. Pra, e gjithë jeta e muslimanit është mirësi, porse prej mirësisë së Allahut - *të Gjithëfuqishmit e të Madhërishmit* - është se ai vendosi kohë të cilat ua ngriti vlerën ndaj ditëve të tjera, në mënyrë që muslimani t'i shtoj në to punët e mira dhe të arrij shpërblime të shumëfishta.

Kështu që, ndër to është muaji i bekuar i Ramazanit dhe mirësitë që gjenden në të, punët e mira si dhe shpërblimet e shumëfishta. Në muajin e Ramazanit është një natë më e mirë se një mijë muaj, e ajo është nata e Kadrit.

Po ashtu, ndër to janë edhe këto dhjetë ditë, dhjetë ditët e Dhul-Hixhes për të cilat është betuar Allahu - i Gjithëfuqishëm e i Madhërishëm - në Zbritjen e Përsosur (Kuranin). I Patëmeta e i Lartësuar - ka thënë:

Me emrin e Allahut, të Gjithëmëshirshmit, Mëshiruesit:

وَالْفَجْرِ وَلَيَالٍ عَشْرٍ

“Pasha agimin. Pasha dhjetë netët.” El-Fexhr, 1-2

Këto dhjetë net janë dhjetë ditët e Dhul-Hixhes, sipas asaj që është më e njohura tek njerëzit e dijes. Allahu është betuar në to për shkak të pozitës dhe vlerës së tyre, ngase Ai - i Patëmeta e i Lartësuar - betohet për kë të dojë nga krijesat e tij, dhe nuk betohet veçse në ndonjë gjë që ka vlerë, i kthen robërit tek ajo (për të cilën është betuar). Ai është betuar në to për shkak të pozitës dhe vlerës së tyre, në mënyrë që robërit t’i kushtojnë vëmendje atyre. Dhe është thënë se këto janë gjithashtu dhjetë ditët të cilat Allahu ia ka plotësuar Musait - Shpëtimi qoftë mbi të:

وَوَاعَدْنَا مُوسَى ثَلَاثِينَ لَيْلَةً وَأَتَمَمْنَاهَا بِعَشْرِ

“Dhe ne i premtuam Musait tridhjetë net, të cilat ia plotësuam ato me dhjetë të tjera.” El-‘Araf, 142

Kanë thënë dhe Allahu e di më së miri - se këto janë dhjetë ditët e Dhul-Hixhes. Allahu - i Patëmeta e i Lartësuar - ka thënë për to:

وَيَذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ فِي أَيَّامٍ مَعْلُومَاتٍ عَلَىٰ مَا رَزَقَهُمْ مِنْ بَهِيمَةِ الْأَنْعَامِ

“Dhe që të përmendin Emrin e Allahut në ditët e njohura për bagëtitë që Ai i ka furnizuar.” El-Haxh, 28

Ditët e njohura, kurse ditët e caktuara që përmenden në Fjalën e të Lartësuarit:

وَاذْكُرُوا اللَّهَ فِي أَيَّامٍ مَّعْدُودَاتٍ

“Dhe përmendni Allahun në ditët e caktuara.” El-Bekare, 203

Ato janë ditët e teshrikut (*Dita e njëmbëdhjetë, dymbëdhjetë, trembëdhjetë që vijnë pas ditës së Kurban Bajramit*), që gjenden në ditët e njohura.

Ndërsa ajeti që thotë:

وَيَذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ فِي أَيَّامٍ مَّعْلُومَاتٍ

“Dhe që të përmendin Emrin e Allahut në ditët e njohura.” El-Haxh, 28

Do të vijë më poshtë përmendja se çfarë dhikri bëhet në këto ditë.

Prej mirësive të këtyre dhjetë ditëve është se ato përfshijnë ditën e Arafatit, që është dita e nëntë prej tyre, për të cilën ai - *Lëvdata dhe shpëtimi i Allahut qoftë mbi të* - ka thënë për agjërimin e saj:

احتسب على الله أن يكفر السنة الماضية، والسنة المستقبلية

“Shpresoj shumë nga Allahu që t’i fali gjynahet e vitit të kaluar, si dhe të vitit të ardhshëm.”

Dhe në të është kryerja e shtyllës më të madhe prej shtyllave të Haxhit, e ai është qëndrimi në Arafat. Kjo ditë e madhe në të cilën mblidhen muslimanët nga katër anët e botës në një vend të vetëm, e ajo është vendi i Arafatit, që të kryejnë shtyllën më të madhe nga shtyllat e Haxhit të tyre në këtë ditë. Dhe ajo që na ka treguar Pejgamberi - *Lëvdata dhe shpëtimi i Allahut qoftë mbi të* - është se Allahu zbret në natën e Arafatit në qiellin e dynjasë, dhe u krenohet melaikëve me njerëzit e Arafatit, dhe thotë:

انظروا إلى عبادي شعنا غبرا أتوني من كل فج عميق، يرجون رحمتي، ويخافون عذابي،
أشهدكم أنني قد غفرت لهم

“Shikoni robërit e mi të shpupuritur, të pluhurosur, kanë ardhur tek Unë nga çdo rrugë e largët, shpresojnë në mëshirën Time dhe i frikësohen dënimit Tim, ju jeni dëshmues se Unë i kam falur ata.”

Ndërsa, në ditën e dhjetë nga këto dhjetë ditë është dita e Haxhit të madh, e ajo është dita e Kurban Bajramit, në të cilën muslimanët kryejnë ritualet e Haxhit, siç janë: tauafi, s'aji, therja e kafshës, rruajtja e kokës apo shkurtimi i flokëve. Kryerja e këtyre katër ritualeve fillon në këtë ditë, për këtë arsye Allahu e quajti këtë ditë “Dita e Haxhit të Madh,” sepse në këtë ditë kryhen ritualet më të mëdha të Haxhit. Po ashtu, kemi edhe Haxhin e Vogël, dhe ajo është ‘Umreja.

Pra, këtë ditë Allahu - i Patëmeta dhe i Lartësuar - e veçoi me këtë vlerë, kështu që Haxhinjtë i kryejnë ritualet në të, ndërsa jo-Haxhinjtë falin namazin e Bajramit, dhe në atë ditë theren Kurbanet, me të cilat kërkojnë afrim tek Allahu - i Patëmeta e i Lartësuar. Andaj që, këto dhjetë ditë të bekuara përfshijnë këto mirësi.

Pejgamberi - Lëvdata dhe shpëtimi i Allahut qoftë mbi të - ka thënë në hadithin që e transmeton Buhariu dhe të tjerë, ku thotë:

ما من أيام العمل الصالح فيهن أحب إلى الله من الأيام العشر

“Nuk ka ditë, që puna e mirë në to, të jetë më e dashur tek Allahu se sa këto dhjetë ditë.” D.m.th dhjetë ditët e Dhul-Hixhes. Ata (Sahabët) thanë: “As Xhihadi në rrugë të Allahut?” Ai tha: “As Xhihadi në rrugë të Allahut përveç njeriut i cili ka dalë me veten dhe pasurinë e tij, dhe nuk kthehet prej saj me asgjë.”

Kështu që, puna në këto dhjetë ditë është më e dashur tek Allahu se puna në ditët tjera, madje edhe se Xhihadi në rrugë të Allahut, që është puna më e mirë. Puna në këto dhjetë ditë është më e mirë se Xhihadi në rrugë të Allahut, përveç atij që e përjashtoi Pejgamberi - Lëvdata dhe shpëtimi i Allahut qoftë mbi të -, e ai është që ka dalë me veten dhe pasurinë e tij dhe nuk është kthyer prej tij (xhihadi) me ndonjë gjë. Kështu që, këto ditë kanë mirësi të mëdha, dhe në to ligjërohen shume vepra. Siç është agjërimi i këtyre ditëve.

Agjërimi i tyre është i pëlqyeshëm, pra agjërimi i nëntë ditëve për jo-haxhinjtë, kurse haxhinjtë nuk e agjërojnë ditën e nëntë, në mënyrë që të fuqizohen për qëndrimin në Arafat, kurse jo-haxhinjtë është e drejtë e tyre që ta agjërojnë këtë ditë, me të cilën Allahu ua fal (gjynahet) e vitit të kaluar dhe vitit që vjen, dhe kjo është një mirësi e madhe nga Allahu - i Patëmeta e i Lartësuar. Ndërsa, në hadithin e Hafsës: “Pejgamberi - Lëvdata dhe shpëtimi i Allahut qoftë mbi të - i agjëronte këto

dhjetë ditë.” E ka transmetuat Ebu Daudi dhe të tjerë me zinxhir në të cilin nuk ka problem.

Kurse, ajo që ka thënë ‘Aisheja, Nëna e Besimtarëve - *Allahu qoftë i kënaqur me të: “Pejgamberi - Lëvdata dhe shpëtimi i Allahut qoftë mbi të - nuk i agjëronte këto dhjetë ditë.”* Ky është mohim, kurse (hadithi) i Hafsës është pohim, hadithi i kësaj ka pohim, dhe hadithi pohues ka përparësi ndaj hadithit mohues, kështu që Hafsa ka pohuar se i Dërguari i Allahut agjëronte, kurse ‘Aisheja e ka mohuar, dhe kjo është sipas kufijve të dijes së saj - *Allahu qoftë i kënaqur me të.* Kështu që, Hafsa ka ditur diçka që nuk e ka ditur ‘Aisheja.

Dhe nga veprat që kryhen në këto dhjetë ditë është tekbiri, dhe fillon me ditën e parë të hyrjes së muajit. Në kohën që vërtetohet hyrja e muajit, fillon tekbiri në ditët dhe netët e këtij dhjetëditëshi. Gjithashtu, muslimani e shpreshton tekbirin, pra thotë: *Allahu Ekber, Allahu Ekber La ilahe il-Allah, Allahu Ekber, ue li-Lahi el-Hamd.* E përsërit këtë dhe e ngre zërin e tij. Sahabët e ngritnin zërin me tekbir në këto dhjetë ditë. Dhe kjo është ajo me të cilën janë veçuar këto dhejtë ditë, dhe ky quhet tekbiri i përgjithshëm, natën dhe ditën.

Po ashtu, ligjërohet në këto dhjetë ditë shpreshtimi i veprave të mira, si sadakaja ndaj nevojtarëve, sadakaja në rrugë të Allahut, po ashtu edhe falja e namazave vullnetare (nafile) jashtë kohëve ku ndalohet falja e tyre, sidomos namazi i natës. Po ashtu, muslimani nuk pushon ndaj përmendjes së Allahut në këto ditë duke lexuar Kur’an, duke bërë tesbih (SubhanAllah) dhe tehlilit (La ilahe il-Allah). Kështu që, ai e angazhon këtë kohë duke bërë vepra të mira, me fjalë dhe me vepra, i shfrytëzon ato dhe përfiton nga mirësitë që gjenden në to, kështu që të mos i humbasin atij.

Ai qëndron agjërueshëm ditën, fal namaz natën dhe qëndron duke lexur Kur’an, duke bërë tekbir, tehlil dhe tesbih. Kështu që, e angazhon gjuhën e tij duke e përmendur Allahun, dhe e angazhon trupin e tij me agjërim dhe namaz nate. Dhe kjo është një mirësi e madhe në këto dhjetë ditë, në të cilat vepra e mirë është më e dashur tek Allahu se në ditët tjera, edhe nëse vepra e mirë në kohët tjera është e dashur tek Allahu - *i Madhërishëm e i Lartësuar.* Porse, Allahu ua ngrit vlerën disa krijesave ndaj të tjerave. Kështu që, Ai ua ngriti vlerën këtyre ditëve mbi ditët e tjera të kohës. Po ashtu, ajo që ligjërohet në këto dhjetë ditë është se ai që do të theri kurban për veten e tij, apo për veten dhe të tjerët, nuk i pret

flokët e tij nëse hyjnë dhjetë ditët, e as thonjtë e tij derisa sa ta theri kurbanin. Ngase Pejgamberi - *Lëvdata dhe shpëtimi i Allahut qoftë mbi të* - ka urdhëruar për këtë në hadith të vërtetë.

Në ditën e therjes, ligjërohet therja e kafshës apo e kurbaneve. Kafsha, sido që të jetë, qoftë kafshë e obliguar për ritin (e haxhit), sikurse kafsha e atij që është Temetu' (ai që bën nijetin për Umre) dhe Kiran (ai që bën nijet për Umre dhe për Haxh njëkohësisht), apo qoftë kafshë e pëlqyer që muslimani e dhuron në Shtëpinë e Vjetër (Qaben) të Allahut, ajo është afrim tek Allahu - i Patëmeta e i Lartësuar.

Pra, e para që fillon, dita e parë në të cilën fillon therja është dita Bajramit kjo për sa i përket haxhinjve. Ndërsa, për sa i përket jo-haxhinjve, ata i therin kurbanet duke kërkuar afrim tek Allahu - i Patëmeta e i Lartësuar - dhe si sunet Pejgamberik që e filloi babai i jonë, Ibrahim - *Lëvdata dhe shpëtimi qoftë mbi të* - dhe e ringjalli Pejgamberi jonë, Muhamedi - *Lëvdata dhe shpëtimi i Allahut qoftë mbi të*.

Kurbani është afrim i madh, me të cilin muslimani afrohet tek Allahu. Disa dijetarë mendojnë se ajo (therja) është obligim. Imam Ebu Hanifeh - *Allahu e mëshiroftë* - mendon se therja e kurbaneve është obligim për të pasurin, ndërsa pjesa më e madhe e dijetarëve mendojnë se ai është sunet i fortë, dhe se nuk është obligim. Sidoqoftë, therja e kurbaneve dhe e kafshës (bagëtisë që jepet për dhuratë) në këtë ditë si dhe pas saj, tregon për vlerën e kësaj dite. Ata (dijetarët) kanë thënë që: kjo është ajo që kihet për qëllim me fjalën e Allahut të Lartësuar:

فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَأَنْحَرْ

“Kështu që, falu dhe ther (kurban) për Zotin tënd.” El-Keuther, 2

Fale namazin e Bajramit dhe there kafshën tënde, there kurbanin tënd në këtë ditë. Pra, kjo ditë, ashtu sikurse thamë më përpara, kryhen ritet e Haxhit, tauafi el-Ifadah, (është rrotullimi rreth Qabes i cili bëhet ditën e therjes, nga ku njerëzit vërshojnë nga Mina për në Qabe, bëjnë rrotullimin rreth Qabes dhe kthehen përsëri në Mina) nxitimi midis Safa-s dhe Merue-s, hedhja e gurëve të vegjël në Xhemerat, në Xhemeratin El-Akabeh (të fundit), therja e kafshës për sa i përket haxhinjve, ndërsa për sa i përket jo-haxhinjve është therja e kurbaneve. Prej mirësisë së Allahut - i Patëmeta e i Fuqishëm - është se Ai i zgjati ditët e therjes deri në tre ditë

pas ditës së Bajramit. Kështu që, ditët e therjes janë katër ditë, dita e Bajramit dhe tre ditë pas tij.

Ka thënë i dërguari - *Lëvdata dhe shpëtimi i Allahut qoftë mbi të* : “Ditët e Teshrikut (tre ditët që vijnë pas festës, që janë dita e njëmbëdhjetë, e dymbëdhjetë dhe e trembëdhjetë) janë ditët e ngrënies dhe pirjes, si dhe e përkujtimit të Allahut - të Gjithëfuqishëm e i Madhërishëm.

Pra, këto dhjetë ditë të begata, u kanë ardhur muslimanëve me të mirat dhe begatitë e tyre nga Allahu, muslimanëve prej haxhinjve dhe jo-haxhinjve. Në to janë këto vepra të mëdha, dhe për sa i përket kafshës dhe kurbaneve, ato kanë dispozita në aspektin e moshës që i kanë përmendur dijetarët, si dhe në aspektin e të qenurit të shëndosha nga të metat. Kështu që, tek kurbanet dhe tek kafsha nuk mjafton (kafshë tjetër) përveç se ajo që ka mbushur moshën e caktuar nga ana ligjore (e Sheriatit). Kështu që, për qengjin mjafton që t'i ketë mbushur gjashtë muaj, ndërsa për dhinë ajo që ka mbushur vitin, ndërsa për lopët ajo që ka mbushur dy vjet, ndërsa për devetë ajo që ka mbushur pesë vjet, kjo është në aspektin e moshës tek kurbanet dhe tek kafsha. Po ashtu, tek Akikah (*delja që theret për fëmijën e lindur, në ditën e shtatë, kur fëmijës i qethen flokët*) duhet gjithashtu të zbatohet mbi të ajo që zbatohet tek kafsha dhe kurbanit. Po ashtu, të qenurit e shëndoshë nga të metat siç janë: ajo që është pa sy, e çalë, e sëmurë, e dobët, apo me të meta fizike: prerje, këputje (gjymtyrësh) e të tjera. Pra, të jetë e shëndoshë nga të metat, të cilat ia ulin vlerën asaj nga të tjerat.

Ndërsa, se çfarë bëhet me mishin e kafshës, mishin e kurbaneve:

فَكُلُوا مِنْهَا وَأَطِعُوا الْقَانِعَ وَالْمُعْتَرَّ

“Hani prej saj dhe ushqeni lypësin dhe nevojtarin.” El-Haxh,36

فَكُلُوا مِنْهَا وَأَطِعُوا الْبَائِسَ الْفَقِيرَ

“Hani prej saj dhe ushqeni të mjerin të varfrin.” El-Haxh, 28

Dhe pëlqehet që ta ndajë atë në tre pjesë, në tre çerekë: Një çerek e ha ai dhe familja e shtëpisë së tij, një çerek ua jep lëmoshë nevojtarëve, ndërsa një çerek ua dhuron shokëve dhe fqinjëve të tij. Duke ditur se nuk lejohet që të shesë prej saj asgjë, nuk lejohet që të shesë prej saj asgjë madje edhe lëkurën nuk e shet. Po

ashtu, nuk ia jep kasapit pagesën e tij nga mishi i kafshës dhe i kurbaneve, përkundrazi e lë atë (mishin) për atë që e ka ligjëruar Allahu - i Patëmeta e i Lartësuar, pra që të hahet prej saj, për lëmoshë dhe dhurim. Dhe këto rite, ka thënë i Lartësuari:

ذَلِكَ وَمَنْ يُعِظْ شَعَائِرَ اللَّهِ فَإِنَّهَا مِنْ تَقْوَى الْقُلُوبِ

“Këto (që ju përmendëm janë nga madhërimi i shenjave të fesë së Allahut), e kush i madhëron shenjat e fesë së Allahut, ajo është prej devotshmërisë së zemrave.” El-Haxh, 32

Dhe prej tyre është kafsha dhe kurbanet, me qëllim që të japi për to (ritet) më të çmuarën që ai gjen, si dhe më të mirën që ai gjen, për arsye se ato janë adhurim dhe afrim tek Allahu. Allahu - i Lartmadhërishëm - ka thënë:

لَنْ يَنَالَ اللَّهُ لُحُومَهَا وَلَا دِمَاؤها وَلَكِنْ يَنَالُهُ التَّقْوَى مِنْكُمْ

“Tek Allahu nuk arrin as mishi e as gjaku i tyre, porse tek Ai arrin devotshmëria juaj.” El-Haxh, 37

E gjithë çështja qëndron tek qëllimet, porse megjithatë nuk jepet diçka që është e mangët apo me dobi të pakët, dhe as nuk jepet diçka prej fitimit haram (të ndaluar). I Dërguari - Lëvdata dhe shpëtimi i Allahut qoftë mbi të - ka thënë: “Me të vërtetë Allahu është i Mirë, dhe nuk pranon vetëm se të mirën”, me të vërtetë Allahu është i Mirë, dhe nuk pranon vetëm se të mirën.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَنْفِقُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا كَسَبْتُمْ وَمِمَّا أَخْرَجْنَا لَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ وَلَا تَيَمَّمُوا الْخَبِيثَ مِنْهُ تُنْفِقُونَ

“O ju të cilët keni besuar, jepni nga të mirat që keni fituar, si dhe prej asaj që nxorëm për juve nga toka, dhe mos synoni që të jepni prej asaj që është e keqe.” El-Bekare, 267

E keqja është ajo që është e prishur, qëllimi këtu është e prishura, nuk jepet lëmoshë nga ushqimi dhe rrobat e prishura. Po ashtu, nga gjërat e tjera prej të cilave ai ka dobi, nuk jepet e prishura, dhe as nuk jepet për lëmoshë nga fitimi haram, përkundrazi jepet lëmoshë nga fitimi i mirë (i lejuar). Për arsye se Allahu -

i Patëmeta - është i Mirë dhe nuk pranon vetëm se të mirën. Dhe të mirat janë të Allahut - të Patëmeta e i Lartësuar.

Me një fjalë, këto dhjetë ditë të begata kanë pozitë të madhe. Prandaj që, muslimani duhet që t'i presë ato me gëzim, hare, kënaqësi, që në fillimin e tyre. Dhe t'i shfrytëzojë ato për atë që e ka ligjëruar Allahu, në mënyrë që të jetë fitim për të tek Allahu - i Patëmeta e i Lartësuar, e gjen atë në ditën që shkon tek Allahu - i Patëmeta e i Lartësuar.

Dhe ashtu sikurse e përmendëm, në të gjithë jetën e muslimanit ka mirësi nëse ai i shfrytëzon ato në bindje ndaj Allahut. Porse, ditët dhe kohët që i ka begatuar Allahu - i Patëmeta e i Lartësuar, veçohen duke shtuar interesin, dhe duke shtuar përpjekjet. Mirëpo, me keqardhje, shumë prej njerëzve u kalon jeta, u shkojnë ditët e çmuara dhe kohët e vyeshe, dhe nuk përfitojnë prej tyre, u shkon kot, dhe mund që mos t'u mjaftojë (ajo kohë). Ata nuk përfitojnë prej tyre, përkundrazi i shfrytëzojnë ato në haram, në gjynahe dhe vepra të këqija, veçanërisht në këtë kohë, në të cilën janë përhapur shqetësimet dhe dëfrimet, siç janë: mjetet e informacionit, televizori, interneti, tregjet, puna në tregti, apo puna në poste, e të tjera. Kjo, edhe pse është e kërkuar nga muslimani që të kërkojë rizkun (furnizimin), porse atë mos ta angazhojë ai (kërkimi i rrizkut) ndaj shfrytëzimit të këtyre sezoneve. Kështu që, bashkon midis kërimit të rizkut dhe midis shfrytëzimit të sezoneve. Allahu - i Lartmadhëruar - nuk na ka ndaluar neve nga puna për dynjanë dhe për atë të cilën kemi nevojë, porse Ai na ka ndaluar që të angazhohemi me dynjanë duke e lënë Ahiretin (jetën tjetër).

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تُلْهِكُمْ أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ
الْخَاسِرُونَ

“O ju të cilët keni besuar, as pasuria dhe as fëmijët tuaj të mos iu shmangin nga të përmendurit e Allahut. Dhe kush e bën atë, atëherë ata janë të humburit.” El-Munafikun, 9

Ka thënë i Patëmeta:

فَابْتَغُوا عِنْدَ اللَّهِ الرِّزْقَ وَاعْبُدُوهُ

“Kështu që, tek Allahu kërkojeni rrizkun dhe adhurojeni Atë.” El-Ankebut, 17

Kërkojeni rizkun tek Allahu dhe adhurojeni Atë, mos ndiq kërkimin e rizkut dhe të lësh adhurimin, apo të ndjekësh adhurimin dhe të lësh kërkimin e rizkut e të bëhesh nevojtar për të tjerët, përkundrazi bashko midis kësaj dhe asaj (ndiq një rrugë të mesme).

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَى ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ فَإِذَا قُضِيَتِ الصَّلَاةُ فَانْتَشِرُوا فِي الْأَرْضِ وَابْتَغُوا مِنْ فَضْلِ اللَّهِ وَاذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

“O ju të cilët keni besuar, kur thirret për falje ditën e Xhuma, shpejtoni për tek përmendja e Allahut, dhe lëreni shitjen, ajo është më e mirë për juve nëse jeni që e dini. E kur të kryhet falja, shpërndahuni në tokë dhe kërkonit prej mirësisë së Allahut, gjithashtu përkujtoni Allahun shumë në mënyrë që ju të shpëtoni.” El-Xhumuah, 9

Ndërsa, kur Ai përmendi xhamitë dhe ndërtimin e xhamive, tha:

يُسَبِّحُ لَهُ فِيهَا بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ رِجَالٌ لَا تُلْهِيهِمْ تِجَارَةٌ وَلَا بَيْعٌ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَإِقَامِ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ

“Në to (shtëpitë e Allahut) bëjnë madhërim për Të, mëngjes dhe mbrëmje, njerëz që nuk i shmanget ata as tregtia e as shitja nga të përmendurit e Allahut, falja e namazit dhe dhënia e zekatit.” En-Nur, 36-37

Kështu që, muslimani bashkon midis dy çështjeve, midis kërimit të rizkut në kohën e tij, dhe kryerjes së adhurimit në kohën e tij. Ndërkohë që, adhurimi ndihmon në kërkimin e rizkut.

وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا وَيَرْزُقْهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ

“E kush i frikësohet Allahut, Ai i bën atij rrugëdalje dhe e furnizon atë nga ku nuk e mendon.” Et-Talak, 2-3

وَاسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ إِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى الْخَاشِعِينَ

“E kërkonti ndihmë me durim dhe falje, e me të vërtetë ajo (falja) është e madhe (e lodhshme për çdo njeri) përveç të frikësuarve.” El-Bekare, 45

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ

“O ju të cilët keni besuar, kërkonti ndihmë me durim dhe falje, me të vërtetë Allahu është me durimtarët.” El-Bekare, 153

Prandaj që, muslimani nuk e humb fenë e tij, po ashtu nuk e humb dynjanë e tij, porse bashkon midis interesave të fesë dhe dynjasë së tij. Ky është muslimani, atëherë si është puna kur koha e tij humbet në dëfrim e argëtim, në ndjekjen e telenovelave, dramave, kanaleve satelitore, këngëve, klubeve sportive, ndeshjeve, e humb kohën e tij në këto gjëra. Dhe e çuditshmja është se nuk bezdiset, nuk bezdiset nga kalimi i natës pa gjumë, nuk bezdiset nga lodhja me këto gjëra të cilat janë në dëm të tij, nuk lodhet. Ndërkohë që, lodhet nga bindja dhe adhurimi, përveç atij që e ka mëshiruar Allahu - i Patëmeta e i Lartësuar.

Me një fjalë, muslimani kujdeset për veten e tij dhe kujdeset për kohët e vyeshe, para se të thotë:

يَا حَسْرَتِي عَلَى مَا فَرَّطْتُ فِي جَنْبِ اللَّهِ وَإِنْ كُنْتُ لَمِنَ السَّآخِرِينَ

“O i mjeri unë, që kam lënë mangët bindjen ndaj Allahut, dhe që kam qenë prej atyre që talleshin.” Ez-Zumer, 56

Para se të ballafaqohen me atë që e ka përmendur Allahu - i Lartësuar - për njerëzit e zjarrit, kur ata hidhen në të, thonë: O Zoti ynë! Na nxirr që të punojmë punë të mira, ndryshe nga ajo që kemi pas punuar. Allahu - i Lartmadhëruar - thotë:

أَوَلَمْ نَعْمَرْكُمْ مَا يَتَذَكَّرُ فِيهِ مَنْ تَذَكَّرَ وَجَاءَكُمْ النَّذِيرُ فَذُوقُوا فَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ نَصِيرٍ

“A nuk jua zgjatëm jetën, aq sa mund të përkujtonte (në dynja) ai që donte të përkujtonte, madje juve ju erdhi edhe paralajmëruesi? Andaj, shijoni (dënimin)! Për zullumqarët (idhujtarët) nuk ka ndonjë ndihmëtar.” Fatir, 37

Kështu që, kush e humb kohën dhe jetën e tij, atëherë ky është përfundimi i tij. Dhe nuk ka fuqi dhe forcë përveç se me Allahun.

Andaj që, të kemi kujdes për vetët tona, t'i paralajmërojmë të tjerët, të ruajmë kohën tonë dhe t'i shfrytëzojmë kohët e vyeshme para se të humbasin, se me të vërtetë ajo është pasuria kryesore me të cilën del nga kjo dynja.

إذا أنت لم ترحل بزاد من التقى

Nëse ti, i furnizuar me devotshmëri nuk udhëton

ولاقيت يوم العرض من قد تزودا

Dhe Ditën e Paraqitjes, atë që është furnizuar e takon

ندمت على ألا تكون كمثلہ

Atëherë, do të pendohesh që nuk je si ai

وانك لم ترصد كما كان ارصدا

Dhe që ti nuk ke grumbulluar, ashtu sikurse pati grumbulluar ai

Patjetër që ky do të jetë përfundimi, nëse nuk punon për Ahiretin tënd, atëherë patjetër do të pendohesh në kohën që nuk të bën dobi pendimi. Kështu që, obligohet për neve që të bëjmë kujdes dhe t'i paralajmërojmë vëllezërit tanë. T'i madhërojmë këto ditë me bindje ndaj Allahut - të Patëmeta e i Lartësuar, t'i ruajmë ato që të mos na humbasin, si dhe t'i ruajmë ato që të mos i shfrytëzojmë me diçka që na dëmton e që marrim gjynah.

Allahu i dhëntë sukses të gjithëve për dije dhe për punë të dobishme. Me të vërtetë Ai është Gjithëdëgjuesi, i Pranishmi, Kthyesi i përgjigjeve. Lëvdata e Allahut qoftë mbi Pejgamberin tonë, Muhamedin, mbi familjen dhe të gjithë shokët e tij.

Burimi: <http://www.alfawzan.af.org.sa/node/13540>

Përktheu: Jeton Shasivari, Altin Dallashi